

6.000–8.000 flygtninge, der omtales i indledningen til forslaget.

Med en gennemsnitlig opholdsvarighed på 2 måneder i modtagelsescentre (om forudsætningerne herfor, se bemærkningerne til nummer 2) vil det kun kræve en kapacitet på under 2.000 pladser, altså mindre end det hidtidige behov i spidsbelastningssituationer. Dette burde kunne gennemføres med forsvarlig standard.

Til nr. 2

Den forudsatte udbygning er i virkeligheden yderst beskeden, hvis først vi kommer af med den pukkel af sager, som har hobet sig op, jfr. nummer 4. I det sidste års tid har sagsbehandlingen i direktoratet såvel som i Flygtningenævnet nogenlunde holdt trit med tilgangen af sager, men ikke været i stand til at æde sig ind på puklen. Dette antyder, at der ikke vil være behov for kapacitetsudvidelse af betydning, bortset fra den midlertidige udvidelse, der skal til for at afvikle puklen, og som er forholdsvis begrænset, hvis puklen afvikles som foreslået i nummer 4.

Dog skal der nok tages højde for, at man også ved sagsbehandlingen i direktoratet og i Flygtningenævnet hidtil har forudsat, at arbejdet i det nuværende omfang er et midlertidigt problem, mens beslutningsforslagets grundide er, at man indretter sig på permanent at kunne klare et arbejde af det nuværende omfang.

Til nr. 3

Det er af afgørende betydning på lidt længere sigt, at integrationsprogrammerne fungerer. På dette punkt vil der blive stillet særligt store krav i en overgangsperiode, hvis puklen skal afvikles på relativt kort tid som foreslået i nummer 4. Den ekstra kapacitet, som det vil kræve, skal ikke nødvendigvis betragtes som midlertidig. Der er tværtimod god grund til at betragte integrationsprogrammerne som lige så ønskelige i forbindelse med senere familiesammenføringer, det være sig til flygtninge eller til tidligere indvandrere, som i forbindelse med egentlige flygtninge. Men det er et selvstændigt spørgsmål, som ligger uden for dette forslags rammer.

Til nr. 4

Den nuværende kapacitet ved sagsbehandlingen i direktoratet og i Flygtningenævnet svarer som sagt nogenlunde til det antal asylansøgninger, der har kunnet registreres i det seneste års tid. De tidsfrister for sagsbehandlingen, der er opstillet i num-

mer 2, vil derfor isoleret betraget uden videre kunne overholdes. Men så længe der eksisterer en pukkel af ubehandlede ansøgninger, som for nuværende andrager 3.000–4.000 sager for direktoratet og ca. 1.300 sager for nævnet, vil sagsbehandlingen i al fremtid tage gennemsnitlig omkring et år, hvis ikke puklen afvikles.

Den lange sagsbehandlingstid er belastende og uønsket både for asylansøgerne, for de involverede instanser og for samfundet som helhed. Udover den menneskelige belastning medfører den også et unødigt højt krav til kapaciteten i modtagelsescentre, som med samme gennemstrømningshastighed kunne bringes ned på omkring en sjettedel, hvis puklen var afviklet og behandlingstiderne derved bragt ned svarende til forslagens nummer 2.

En afvikling af puklen er og bliver således nøgen til en fremtidig hurtig sagsbehandling uden flaskehalsproblemer og paniksituationer.

Der har været ideer fremme om afvikling af puklen ved en midlertidig kraftig begrænsning af tilgangen af asylansøgere, f.eks. ved krav om visum eller lignende. Helt bortset fra vanskelighederne ved at praktisere et sådant flygtningestop, uden at det i nogle tilfælde fører til hjemsendelse til forfølgelse eller henrettelse, og uden at det administrative arbejde bliver nogenlunde lige så omfattende som nu, så lider en sådan løsning under, at den uundgåeligt vil blive en hovedpude, som forhindrer, at vi indretter os på at kunne modtage vores andel af den globale flygtningestrøm. Er det f.eks. realistisk at tro, at modtagecentre vil blive udbygget til en kapacitet svarende til vores andel i en periode, hvor de gradvis tømmes i takt med, at puklen bevæger sig gennem direktoratet og Flygtningenævnet?

Den i nærværende forslag opstillede løsning indebærer, at de omkring 3.000 asylansøgere, som har indgivet deres ansøgning for mere end 3 måneder siden, meddeles opholdstilladelse uden videre sagsbehandling efter udlændingelovens § 7 (konventions- eller de facto-status), medmindre deres ansøgning anses for åbenbart grundløs, i hvilket tilfælde deres sag kan behandles af Flygtningenævnet på den særligt ressourcebesparende måde, som allerede er iværksat for den slags sager.

Efter de hidtidige erfaringer vil det indebære, at et sted mellem 400 og 800, som ellers ville blive afvist om ½–1 år, vil opnå asyl. Denne omkostning forekommer overkommelig sammenlignet med de fordele, der vil være ved at komme puklen hurtigt til livs. For det første skal det nok vise sig, at en betydelig del af de asylmodtagere, som ikke udsættes for alvorlig risiko ved hjemvenden, vil vende